

Підводячи підсумки можна сказати, що форма державного устрою України є одним з ключових питань для становлення української державності. Невизначеність у цьому питанні – той негативний фактор в управлінні, який виводить з ладу увесь механізм державної влади.

Для України, як досить молодій незалежній державі, зрозумілою є змішана форма державного правління. Вона характеризується найменшою вразливістю до низки негативних чинників, що впливають із незрілості громадянського суспільства та низького рівня правової культури громадян.

На нашу думку, президентсько-парламентська республіка, як модель змішаної форми правління, є досить прийнятною для України, адже має бути людиною, яка б відповідала за все, що відбувається в країні і уособлювала в собі представника держави.

Список використаних джерел

1. Конституція України: Основний Закон України від 28 червня 1996 р. // www.rada.gov.ua
2. Бостан С.К. Форма правління сучасної держави : проблеми історії, теорії, практики : [монографія] / Бостан С.К. - Запоріжжя : Юридичний ін-т ; Дике поле, 2005. - 540 с.
3. Павленко Р.М. Парламентська відповідальність уряду: світовий та український досвід. - К.: ВД «КМ Академія», 2002. - 253 с.
4. Парламентсько-президентська форма правління: Україна та німецький досвід: збірник наукових праць / За наук. ред. Розпутенка І.В. - К.: К.І.С., 2003. - 194 с.

Калатушка І. О.,

студентка КМ-2Н курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

ОСОБЛИВОСТІ ДЕМОКРАТИЧНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Держава має свою національну правову систему. Історично склалося так, що у кожній країні діють свої правові звичаї, традиції, законодавство, юрисдикційні органи, сформувалися особливості правового менталітету, правової культури, що й об'єднується загальним поняттям «національна правова система». У будь-якій державі правова система, будучи невід'ємним елементом соціальної системи, формою виразу правової культури, детермінована історичними і географічними чинниками.

Правова система виступає складовою нормативно упорядкованої частини правового життя — процесу виробництва та відтворення правових відносин, що виникають між людьми з приводу задоволення тих чи інших інтересів. Правова система — це об'єктивне, історично закономірне правове явище, яке включає в себе взаємопов'язані, взаємобумовлені і взаємодіючі компоненти: право і втілюючи його законодавство, юридичні установи, юридичну практику, суб'єктивні права і обов'язки, правову діяльність і правовідносини, правосвідомість і культуру, правову ідеологію та ін.

Сутність правової системи України - феномен, що базується на конституційних положеннях, вироблених на основі концепції природних прав, політичного плюралізму, пріоритету прав людини, відповідальності держави перед особою, інтеграційному забезпеченні політико-правових процесів у реалізації завдань суспільства, пов'язаних зі співробітництвом та консенсусом.

Держава в умовах Європи може претендувати на роль демократичної не лише за декларування, а й змістовного наповнення демократичних норм та процедур. Одним із найважливіших орієнтирів у діяльності держави, пов'язаним з утвердженням європейських демократичних стандартів сучасного розвитку, вважається необхідність підвищення рівня конкуренції у сфері державотворчої діяльності. Відсутність достатнього рівня конкуренції в політико-владних структурах України дає змогу номенклатурно-клановим утворенням керувати державою за допомогою волюнтаристських методів. З огляду на це набуває актуальності потреба розвитку конкуренції в середовищі державних службовців, що передбачає: рекрутування їх на основі професіоналізму, а не за принципом протекціонізму; залежність службової кар'єри від особистих якостей працівників; адекватну оплату праці державного службовця.

Україна заявила про свій європейський вибір, а тому одним із провідних завдань при реформуванні правової системи є приведення її у відповідність до європейських правових стандартів.

В нинішній Україні зміни в законодавчій та правозастосовчій сферах розпочато, але, як пише група українських правознавців, реформа права буде «пробуксовувати» доти, доки у державі не визріють умови для нової парадигми (читай доктрини - авт.) права. Схоже на те, що ці умови в основному склалися, а найважливішою умовою цієї реформи є сама українська людина. Вона змінюється у напрямі розширення індивідуальної свободи, творчого пошуку, новачій, зростання потреб, утвердження себе як особистості, як унікальної істоти. Саме тому історичний смисл правових перетворень у сучасному українському суспільстві, його демократичної трансформації мають полягати не просто у заміні старого законодавчо-нормативного матеріалу на інший, новий, а у зміні культурних доміант правового розвитку як держави, так і цілого суспільства.

Сучасна правова система України не виконує своїх функцій адекватно до існуючих реалій життя, це можна назвати кризою правової системи.

В Україні й справді відбувається саме адаптація існуючої правової системи до нових умов, а не її докорінне реформування. Є підстави вважати, що найбільшою «деформацією» існуючої правової системи є її мінімізоване гуманістичне, антропоцентричне наповнення.

У правовій теорії та практиці все більшого значення набувають ідеї рівності та свободи, що утворюють фундамент теорії прав людини та громадянина. Це обумовлено тим, що права людини є одним з найважливіших інститутів права будь-якої сучасної держави і розглядаються, передусім, як узагальнення практичного досвіду міжлюдського спілкування, а відтак за жодних обставин їх не можна розглядати як породження спекулятивної діяльності людського розуму у відриві від соціальних процесів.

З проблемою захисту прав людини в сучасній Україні тісно пов'язана проблема державно-правової реформи. Як вказують фахівці, сучасний період

розвитку людства пов'язаний з двома суперечливими процесами: по-перше, намаганням держав досягти своєї самостійності, ідентичності; подруге, тенденціями до об'єктивних зумовлених інтеграцій і глобалізацій. [1, с. 3]

Розбудова громадянського суспільства в Україні має орієнтуватися на європейські стандарти забезпечення та захисту прав і свобод людини, зокрема впровадження практики належного врядування, доброчесності, відкритості, прозорості та підзвітності інститутів влади, створення умов для різноманіття суспільних інтересів, у тому числі економічних, екологічних, соціальних, культурних, релігійних, територіальних тощо, і форм їх вираження (громадські ініціативи, суспільні рухи, асоціації, об'єднання). У зв'язку з цим, в контексті тривалих правових трансформацій, слід зазначити, що права людини є центральною ідеєю, що формує нові демократичні стандарти в суспільстві. У зв'язку з цим заслуговує на увагу дослідження правової культури, релігії, моралі як визначальних чинників реалізації прав і свобод людини та громадянина в Україні. [2, с. 4]

Досвід розвинених країн світу підтверджує необхідність поєднання діяльності державних структур, влади і всіх структур громадянського суспільства. Суспільний розвиток на сучасному етапі засвідчує тенденцію до розширення участі громадянських структур в управлінні різними сферами суспільного життя, а також їхній вирішальний вплив на процеси державотворення.

Важливою метою і умовою реформування Українського суспільства є розвиток демократичної, соціально-правової держави і відповідної правової системи, що забезпечить становлення України як високорозвинутої цивілізованої європейської держави з високим рівнем життя, дозволить їй стати впливовою силою у світі та Європі. Завданням державно-правових реформ є створення дієвих механізмів охорони і захисту прав і свобод людини, систематизація і вдосконалення законодавства, зміцнення начал громадянського суспільства, державно-правової системи, вдосконалення практики правореалізації та контролю за виконанням законів тощо.

Список використаних джерел:

1. Правові системи сучасності: Навчальний посібник для магістрів права / Відп. ред. Ю. С. Шемшученко. – К. : Вид-во «Юридична думка», 2012. – 492 с.
2. Проблеми реалізації прав і свобод людини та громадянина в Україні : Монографія / Кол. авторів ; За ред. Н. М. Оніщенко, О. В. Зайчука. – К. : ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2007. – 424 с.

Капічон О. Г.,
студентка 4-К-1 курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

ІСТОРИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ РОЗВИТКУ ОБЛІКУ В УКРАЇНІ

Багато хто з видатних учених – представників теорії і практики аудиту та юридичного напрямку в обліку працювали в різний час над питаннями використання і взаємодії правових відносин у фінансово-господарській діяльності: Ф. Ф. Бутинець, Ф. Виле, О. М. Галаган, М. В. Кужельний,